

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม วันนี้วันพระ วันโกน วันพระเราแสวงหาบุญกุศลเพื่อหัวใจของเรา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาเกิดเป็นมนุษย์ ทุกคนเห็นคุณค่าของทรัพย์สินเงินทอง ทรัพย์สินเงินทอง ชื่อเสียงเกียรติยศเกียรติคุณ เขาเห็นคุณค่าตรงนั้น แต่เวลาถ้าชาวพุทธจริงๆ แล้วเขาเห็นคุณค่าการเกิด การเกิดคือสิ่งที่มีชีวิตใจ เห็นคุณค่ากับชีวิต ถ้าสิ่งที่มีชีวิต สิ่งที่มีคุณประโยชน์กับชีวิตนี้ เห็นไหม

เวลาแสวงหาทางโลก สิ่งที่เป็นแก้วแหวนเงินทอง ข้าวปลาอาหารไว้เลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เวลาเลี้ยงหัวใจ ใจ คนที่เลี้ยงหัวใจ เวลาครูบาอาจารย์ของเราอยู่ในป่าในเขาฉันมือเดียว บางทีอดอาหาร ๗ วัน ๑๐ วัน สิ่งที่ยังจ้องเครื่องอาศัยท่านไว้วาง แต่ท่านบำรุงหัวใจของท่านๆ ถ้าหัวใจของท่านนะ สัจธรรมๆ ธรรมโอสธ สิ่งนั้นมีคุณประโยชน์มาก

พระพุทธศาสนาสอนให้เชื่อกรรม กรรมดี กรรมชั่ว คนทำกรรมดีมา กรรมดีมาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์สร้างสมบุญญาธิการมา สร้างคุณงามความดีมา อำนาจวาสนาเต็ม เวลาอำนาจวาสนาเต็มนะ ท่านทำสิ่งใดไป ทำสิ่งใดไปก็แล้วแต่ มันจะมีสิ่งที่เป็นบุญกุศลมาส่งเสริม ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เราต้องเป็นเช่นนั้นหรือ

คูสิ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะสร้างบุญกุศลมาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา เวลาเกิดมาเป็นลูกเศรษฐี ไปเที่ยวเล่น ไปเที่ยวดมหรสพสมโภช มันไม่สนุกเลย มันจืดชืดเลย ถ้าอย่างนั้นเราต้องหาทางออกๆ นี่ไง ธรรมโอสธๆ สิ่งที่เราทำบุญกุศลกันอยู่นี้ ทำเพื่อหัวใจดวงนี้ หัวใจดวงนี้ พันธกรรมของจิตๆ มันได้ตัดแต่งที่ดีขึ้น ทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีให้จิตดวงนี้

เวลาคนดีทำความดีได้ง่าย ทำความชั่วได้ยาก คนชั่วทำความชั่วง่าย ทำความดียาก ตอกย้ำแต่ความชั่วๆ สิ่งใดที่เป็นความชั่วๆ นั้นนะชอบ นี่ไง นี่ก็เลศตมหาความทะยานอยากใจ คน

เลวร้ายทำความชั่วได้ง่าย ทำความดีได้ยาก ทำความดีชั่วไหล่ลิ้นเลยนะ ไม่ต้องทำอะไร ความชั่วธรรมดาไม่มีคนมาขู่มาเหย่มันก็ไปอยู่แล้ว ถ้ามีคนมาขู่มาเหย่ มีคนมาชักมานำไปหมดเลยใจ

แต่คนทำความดีๆ ทำแสนยาก ทำความดีแสนยาก คุณิ เห็นเขาทุจริต เขาทำความชั่วกัน ลองไปแข่งความดี บ้านเดือดร้อนหมดละ นี่ทำความดีมันแสนยาก แต่เราจะทำ จะทำเพราะอะไร เพราะว่าจิตใจของเขา เขาได้สร้างคุณงามความดีของเขามา สร้างคุณงามความดีของเขามา เขาเห็นสิ่งใดที่ขัดหูขัดตา ขัดหูขัดตาเพราะมันเป็นสันดาน มันเป็นจริตนิสัยที่เขาทำคุณงามความดีของเขามา คนดีทำความดีได้ง่าย ทำความชั่วได้ยาก ทั้งๆ ที่ทำคุณงามความดีนั้นมันมีแต่เภทภัยทั้งนั้นนะ มันต้องเผชิญกับอิทธิพลทั้งนั้นนะ ทำคุณงามความดีๆ

นี่ไง เวลาเราบอกว่าเราบวชเป็นพระแล้วจะสุขสบายๆ ใจ เราอยู่ทางโลกมันแสนทุกข์แสนยาก เวลาบวชเป็นพระก็เหมือนกัน จะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา วัดไหนที่เขากินเป็นหมูเลย อู้ฮู! สิ่งใดอุดมสมบูรณ์ สิ่งใดอลังการ ใครๆ ก็จะไปวัดนั้นไง

แต่หารู้ไม่ว่า เวลาอยู่กับหลวงตา หลวงตาท่านบอกเลย ไม่ได้ เราเป็นพระหนุ่มเณรน้อยมาก่อน เวลาได้นม ได้สิ่งใดมา ฉันเข้าไปแล้ว คนที่มีจิตใจที่เป็นบุญกุศลเขาสังเกตของเขาตลอดเวลา นี่ธรรมโอสถๆ ใจ มันไม่ถึงกับว่าเราจะไปรักสาวหรือ ไม่ถึงกับที่จะเป็นเรื่องทางโลกหรือ แต่มันก็มีผลกระทบกับร่างกายนี้ นี่คนที่มียัญญา

ครูบาอาจารย์ที่ท่านขนาดนั้นท่านไปรักสาวที่ไหน ท่านจะไปแสวงหาสาวที่ไหน ท่านไม่ไปหรือ แต่เวลากินอาหารเข้าไป สิ่งที่มีมันปรนเปรอขึ้นไป มันรู้ถึงผลกระทบ มันรู้ถึงร่างกายที่มันต้องการอะไร รู้ขนาดนั้นเลยนะ ท่านเลยบอกท่านบิณฑบาตสิ่งใดมา ถ้าได้นมเนยมา ท่านจะไปถวายพระหลวงตา หลวงตาในวัดผู้ซึ่งชราภาพแล้ว ร่างกายมันทรุดโทรม มันก็ควรได้อย่างนั้น นี่คนที่ใจเป็นธรรมนะ นี่เวลาเจอสิ่งนั้นมาแล้ว

เวลาอยู่วัดป่าบ้านตาดท่านบอกเลย พระหนุ่มเณรน้อยไม่ควรฉันนะ นมไม่ควรฉัน แล้วพอไม่ควรฉันแล้ว ไอ้พวกมันคือด้าน จิตใจที่มันติดในรสชาติ ท่านชี้หน้าเลยนะ ถ้าใครกินนมต่อหน้าไม่ใช่ลูกศิษย์เรา องค์กรนั้นไม่ใช่ลูกศิษย์เรา ไม่ใช่ ไม่ใช่ ถ้าลูกศิษย์เรามันต้องฉันแต่พอประมาณ ฉันแล้วรู้ เพราะอะไร เพราะคนทีนั้นนั้นมันทานกับกิเลสตัดหาความทะยานอยากของตนไม่ไหว พอมันทานกับกิเลสตัดหาความทะยานอยากไม่ไหว ครูบาอาจารย์ที่ดีท่าน

เดือน คำว่า “เดือนๆ” นั้นไม่ใช่ลูกศิษย์เรา นั่นไม่ใช่ลูกศิษย์เรา ใครฉันทนมยุเอชที่ต่อหน้า ชี้น้ำ
เลย ไม่ใช่ลูกศิษย์เรา นี่เรายู่กับครูบาอาจารย์มาอย่างนี้

ไม่ใช่ว่า โอ้อโฮ! อลังการ แหม! ฉันทก็ฟุ่มเฟือยฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ใอันั้นหรือเป็นธรรม มันเป็น
ธรรมใหม่ สิ่งของมันเป็น มันเป็นบุญกุศลของคนนะ คนเรา คุณิ เราปากกัตตินถิบ เราได้สิ่งใดมา
ข้าวทัพพีหนึ่งมันก็เป็นบุญกุศลของเราละ ข้าวทัพพีนั้นด้วยจิตใจเจตนาที่ดี เจตนาที่อยากสร้าง
บุญกุศล แต่เรามันทุกข์จนเจ็บใจ ข้าวทัพพีเดียว

ข้าวทัพพีเดียว เวลาพระสารีบุตรทำให้พระผู้เฒ่าเป็นพระอรหันต์ เขาเป็นคนทุกข์จน
เจ็บใจ เขาอยากจะบวชมาก ไปที่ไหนก็ไม่มีใครบวชให้ฯ จนไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประชุมสงฆ์เลย “ทุกตะเจ็บใจคนนี้มีบุญคุณกับใคร”

พระสารีบุตรยกมือเลย “เคยมีบุญคุณกับกระผมครับ”

“เขามีบุญคุณอะไรกับเธอ”

“เคยใส่ข้าวผมทัพพีหนึ่งครับ”

“อย่างนั้นเธอบวชให้”

พระสารีบุตรเอาคนนั้นบวช เห็นใหม่ จิตใจที่เป็นกุศล ใจที่เป็นกุศล คนที่ปากกัตตินถิบสิ่ง
นั้นนะมันเป็นสิ่งที่มีค่ามากกว่าเขาอยู่แล้ว เขาได้อุตสาหกรรมเสียสละชนะใจของตน เขาไม่มีสิ่งใดที่มี
คุณค่ามากกว่านั้น เขาก็ข้าวทัพพีหนึ่ง

ข้าวทัพพีหนึ่งนะเป็นเหตุ เป็นเหตุให้เขาได้บวช ได้บวชเป็นพระที่ดี ให้บวชเพราะพระสารี
บุตรเป็นอัครสาวกเบื้องขวา เป็นเสนาบดีแห่งธรรม เป็นผู้มปัญญา เวลาบวชไปบวชกับท่าน
ท่านฝึกท่านสอน ท่านอบรมบ่มเพาะจนได้เป็นพระอรหันต์นะ นี่มันพูดถึงคนที่ถ้าจิตใจเป็น
ธรรมๆ นะ ธรรมโอสถมันแสวงหาตรงนั้นใจ มันไม่ต้องความอลังการ

แต่ถ้ามันจะเป็นความอลังการของนางวิสาขา พระเจ้าปเสนทิโกศล เวลาจะไปเฝ้าองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่งเครื่องทรง เวลาเข้าไปทองคำทั้งนั้นนะ ไปถึง ก่อนเข้าวัดเข้าวา
ถอดวางไว้ที่นั่น แล้วเข้าไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย นั่นเวลาคนที่เขามีอำนาจ

วาสนาของเขา เขาต้องการทำความดีด้วยความประณีต นั่นมันก็เรื่องของเขา ถ้าเป็นเรื่องของเขา เรื่องของเขา เพราะว่าบุญกุศล ทานอันประณีต ทานอันประณีตของเขา เขามีอำนาจวาสนาของเขา

ไอ้เรามันทุกข์จนเจ็บใจ เราไม่มีอำนาจวาสนาจะได้รับทานอย่างนั้น เราก็ไม่ต้องไปทุกข์จนเจ็บใจ ไม่ต้องไปค้ำดินรน ไม่ต้องไปแข่งขันกับโลกใบนี้ นั่นก็เลสทั้งนั้น

ถ้าเป็นวันพระ วันโกน เราจะทำบุญกุศลของเรา ด้วยน้ำใจของเรา ด้วยคุณค่าของเรา สิ่งนี้เราก็คงดวงบุญกุศลเข้าหัวใจของเรา เราไม่ต้องไปแข่งขันกับใคร นี่คืออำนาจวาสนาของเรา เราเกิดมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เชื่อกรรมๆ ใจ เราได้สร้างบุญกุศลมากน้อยขนาดไหน ถ้าเราได้สร้างบุญกุศลมากน้อยขนาดไหน นั่นนะคุณงามความดีที่ได้เกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ ถ้าเป็นอริยทรัพย์ เรามีสติปัญญา มากน้อยแค่ไหน ถ้าเรามีสติปัญญา มากน้อยของเรา เราจะแสวงหาผลประโยชน์ของเรา เราจะแสวงหาคุณงามความดีของเรา เราจะสร้างสมคุณงามความดีของเรา

พันธุกรรมของจิตๆ คือการตัดแต่งนี้ พันธุกรรมของจิต คำว่า “พันธุกรรมของจิต” คือการบุญกุศล ทำคุณงามความดีของเรา ให้จิตใจของเราให้มันดีงาม นี่พันธุกรรมของจิตๆ

แต่ถ้าพวกทุจริตนะ ในการชักนำ อันนั้นเราไม่เชื่อ พระพุทธศาสนาสอนให้มีสติมีปัญญา อย่าเป็นเหยื่อใครทั้งสิ้น กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น เวลาถ้ามีศรัทธาความเชื่อ เชื่อในพระพุทธศาสนา เชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วผู้ที่ชักนำของเรา เห็นไหม คนเราอยู่ด้วยกันนะ สัตว์จะรู้ได้ต่อเมื่ออยู่ด้วยกัน พระอยู่ด้วยกันจะรู้เลยว่าคนไหนเข้มแข็ง คนไหนอ่อนแอในศีล ถ้าในศีล คนที่เข้มแข็ง สิ่งใดที่มันผิดมันพลาดเขาจะหลีกเลี่ยง เขาจะไม่ทำ คนไหนที่อ่อนแอ เขาทำของเขา

สัตว์จะรู้ได้ต่อเมื่ออยู่ด้วยกัน ธรรมจะรู้ได้ต่อเมื่อเวลาแสดงธรรมๆ เวลาพูดออกมาโง่หรือฉลาดใจ ถ้าฉลาด มรรคหยาบฆ่ามรรคละเอียด สิ่งที่อยู่ลึกลงไปฟุ้งเฟ้อฟุ้งเพื่อห่อหิมมันมันเป็นการติดข้องทั้งนั้นนะ แล้วถ้าติดข้องแล้ววางไม่ได้ด้วย จะทำอะไร ใครไม่มองหน้า กูไม่เก่ง กูไม่แน่ไม่ได้ด้วย ไม่ยอม ติดข้องอยู่อย่างนั้นนะ นี่มรรคหยาบ ว่าเป็นความดีใหม่ เป็นความดีเล็กน้อย

แต่ความดี เราทำสิ่งใดแล้ว เราทำแล้วเราวาง มรรคหลายๆ เราจะเอามรรคอย่างกลาง เอา
มรรคอย่างละเอียด เราจะเอาคุณงามความดีที่มากขึ้นไปกว่านี้ คุณงามความดีที่มากขึ้นไปกว่านี้
คูลี ผู้ที่มาจำศีลในวัดโนวา เขานั่งสมาธิภาวนา มีทานร้อยหนพันหนไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หน
หนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยหนพันหนไม่เท่ากับทำสมาธิหนหนึ่ง สมาธิร้อยหนพันหนไม่เท่ากับเกิด
ภาวนามยปัญญาขึ้นมาหนหนึ่ง

เขาทำมันมากมายขนาดไหน แต่ไม่มีอะไรเป็นวัตถุเลย มองไม่เห็นสิ่งใดๆ เลย แต่หัวใจ
ของเขามีคุณค่าไหม หัวใจของเขาได้สร้างสมขึ้นมาให้มันมั่นคงไหม ถ้ามันมั่นคงขึ้นมา
พระพุทธศาสนาเจริญ เจริญมาจากไหน เจริญมาจากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์นั้นองค์เดียว สั่งสอน ๓ แดนโลกธาตุองค์
เดียว นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วเวลาครุธาอาจารย์ของเราเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาในป่าในเขา ท่านปฏิบัติของท่าน
ท่านทำคุณงามความดีของท่าน มันต้องไปโหยหาการนับหน้าถือตามาจากไหน มันต้องการให้
คนยกย่องสรรเสริญมาจากไหน ใอันนั้นก็เลสทั้งนั้น ล้อมหน้าล้อมหลัง ไปไหนมีแต่ความ
อสังการ แล้วได้อะไรขึ้นมา

เวลาอยู่กับครุธาอาจารย์นะ เวลาท่านบอกเลย พระที่ดีเวลาสนทนากัน สนทนาเรื่องศีลเลข
ธรรม ธรรมแห่งการมกน้อยสันโดษ ธรรมแห่งการวิเวก ธรรมแห่งการทำความสงบของใจ ใจ
สงบแล้วเป็นสมาธิหรือไม่ ได้เกิดภาวนามยปัญญาหรือไม่ เวลาเขาสนทนากัน เขาสนทนากัน
เรื่องคุณธรรม เขาสนทนากันเรื่องมกน้อยสันโดษ การหาที่สงัดวิเวก แล้วเวลาสนทนาแล้ว
สนทนา ธรรมสาธุจณา เอตมมุงกลมุตตมัม ให้มีสติให้มีปัญญา เราคุยกันด้วยเหตุด้วยผล อย่าเอา
สีข้างเขาดู อย่าเอาทิฐิฐิมานะ อย่าเอาอาวูโสว่ายิ่งใหญ่แล้วกดขี่เขา

ถ้าคนที่ใจเป็นธรรมนะ การเคารพ เคารพบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและ
วินัยเป็นศาสดาของเรา เราไม่ก้าวล่วงอยู่แล้ว ไม่ก้าวล่วงธรรมและวินัยอยู่แล้ว ถ้าเอ็งอาวูโส กู
ยอมรับอยู่แล้วว่าเอ็งอาวูโส แต่เอ็งมีคุณธรรมหรือไม่ อาวูโสแล้วเที่ยวย่ำเหยียบย่ำเขาไม่มี
ประโยชน์อะไรหรอก อาวูโสแล้วมีเมตตาธรรม รู้จักเมตตาธรรม รู้จักหัวอก เพราะอะไร เพราะ
กว่าที่จะเป็นอาวูโสมันต้องเป็นทารกนั้นมาก่อน

หลวงตาท่านพูดประจำ เราเป็นพระเล็กพระน้อยมาก่อน ท่านบอกเลย ท่านอยู่กับหลวงปู่ มั่น เหมือนบ่อในวัดนั้น รับผิดชอบไปหมด ดูแลรักษาไปหมด ท่านเคยเป็นพระเล็กพระน้อยมาก่อน คนที่เป็นพระเล็กพระน้อยมาก่อน ด้วยความรับผิดชอบ ด้วยการซื่อสัตย์ เขาทำอะไรมาแล้วกว่าจะเป็นอาวุโสขึ้นมา อาวุโสขึ้นมาด้วยการเหยียบย่ำขึ้นมาใช่ไหม อาวุโสขึ้นมาด้วยการไม่ทำอะไรเลย นอนกระดิกเท้าใช่ไหม รอแต่อายุพรรษามากขึ้น แค่ว่ากินข้าว เฒ่าเพราะอยู่นาน หลวงตาบอก ๑๐๐ พรรษาก็ไม่พินนิตย มันจะพินนิตยได้ด้วยสติด้วยปัญญาของมัน ด้วยความรอบรู้ อะไรควรไม่ควร

นี่ไง เวลาพระที่เป็นธรรมๆ นะ หลวงตาท่านพูด เราสะท้อนใจนะ เวลาท่านเทศน์ เราเป็นพระผู้น้อยมาก่อน เราเป็นพระผู้น้อยมาก่อน คนที่โตขึ้นมามันต้องเป็นทารกมาทั้งนั้นนะ คนไม่เป็นทารกมันจะเป็นสิ่งมีชีวิตขึ้นมาได้อย่างไร พระที่จะเป็นอาวุโสมันจะต้องผ่านกาลเวลา อยู่กับครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมเป็นวินัย ขอนิสัยๆ หลวงตาท่านได้นิสัยหลวงปู่มาแล้ว เวลาหลวงปู่มันเวลาท่านทำอะไรเพื่อประโยชน์กับใคร

นี่เวลาไปแสดงธรรมขึ้นมา “มักน้อยสันโดษ ไม่ต้องการอะไร” ลับหลังมันมับๆ หลอกหลวงเขาทั้งนั้น ถ้ามักน้อย ไม่ต้องอวดใคร พฤติกรรมความเป็นอยู่นั้นนะรู้ คนข้างวัดเขารู้ นะ วัดนั้นดีหรือชั่ว เว้นไว้แต่คนข้างวัดเป็นคนพาล ถ้าเป็นคนพาลนะ เขาก็จะเอาแต่ผลประโยชน์ทั้งนั้นนะ คนที่เป็นพาลเห็นวัดภูมิค่า ยศถาบรรดาศักดิ์ โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โมฆบุรุษตายเพราะลาภ ไอ้พวกติดยศติดลาภตายหมด เบ็ดมันเกี่ยวปาก แล้วก็คืนอยู่นั่นนะ คืนไม่หลุด

คุณงามความดีๆ ทำดีมันต้องได้คืออยู่แล้ว ทำความดี ถ้าทำความดี ถ้าจิตใจเขาเป็นธรรมนะ เขาเห็นความดีนั้น เขาเคารพบูชาของเขา นั่นก็เป็นคุณธรรมในใจของเขา คุณดี เวลาพระสารีบุตรใจท่านเป็นธรรม ท่านเป็นพระอรหันต์นะ ท่านเป็นอัครสาวกเบื้องขวาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ทูคละเจริญใจใส่บาตรแก่ทัฬหีเดียว พระสารีบุตรยังบอกมีคุณกับเราๆ

คนที่เขาเป็นธรรมเขาโง่เง่าแต่ดุนไม่รู้อะไรเลยหรือ เขารู้ทั้งนั้นนะ แต่อะไรเป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรม ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่พูดอย่างนั้น พระสารีบุตรท่านก็เก็บไว้ในใจของท่าน คนคนนี้เขาได้ใส่บาตรทัฬหีหนึ่งแล้ว เขาได้บุญกุศลของเขา บุญกุศลเต็มหัวใจของเขา แต่เวลามันเกิดวิกฤติขึ้นมา จะขอบวช ไม่มีใครบวชให้ ไม่มีใครบวชให้เพราะเขาเป็นคน

ทุกข์คนเจ็บใจใจ เวลาคนทุกข์คนเจ็บใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงได้ถามท่ามกลางสงฆ์ว่า เขาเคยมีบุญคุณกับใคร ทุกตะเจ็บใจคนนี่เคยมีคุณกับใคร

ถ้าเป็นคนมีคุณกับใครนะ ถ้าเป็นเราอยู่ในท่ามกลางสงฆ์ไม่กล้ายกมือหรือ เพราะเขาเป็นทุกตะเจ็บใจ ถ้าบอกมีคุณกับเราแสดงว่าเราต่ำต้อยนัก แต่พระสารีบุตร ท่ามกลางสงฆ์นะ ท่านเป็นอัครสาวกเบื้องขวาด้วย ยกมือขึ้นเลย

อย่างเรานี้แหละ ถ้าคนทุกข์คนจนมา ไม่รู้จัก เออ! ถ้าเศรษฐีมานี้ โอ๊ย! อดีตชาติได้มีบุญกุศลกันมา ถ้าเศรษฐีมานี้ โอ๊ย! แลบลิ้นแลบลิ้นๆ เลย คนทุกข์คนเจ็บใจมัน ไม่รู้จัก

นี่พระสารีบุตรยกมือขึ้นท่ามกลางสงฆ์ ต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมมันเป็นธรรม ความดีเป็นความดีที่ฝังในใจ ไม่ต้องเอามาอวดมาโชว์กัน ไอ้อวดโชว์ การประชาสัมพันธ์ การโฆษณาชวนเชื่อ ก็คำว่า “การโฆษณาชวนเชื่อ” มันเป็นความจริงมาจากไหน ถ้าเป็นความจริงๆ ขึ้นมา ไม่ต้องโฆษณาหรือ ความดีคือความดี ไปมุดอยู่ในถ้ำก็ความดี อยู่บาดาลก็ความดี ถ้าเอ็งมีธรรม อยู่ที่ไหนก็ความดี ความดีคือความดี ความชั่วให้อยู่บนสวรรค์ก็ชั่ว เทวดายังรบราฆ่าฟันกันอยู่นะ ถ้าเป็นความชั่ว ถือว่าตัวเองมีคุณค่า มีอำนาจวาสนา นี้ว่ามีความดีดีมาจากไหน

ถ้าเป็นความดีนะ นี่พูดถึงธรรมโอสโตใจ ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงแล้วมันอยู่ในใจของเรา ถ้าอยู่ในใจของเราเห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ท่านเจอหน้ากัน เห็นหน้ากัน มันถึงใจ มันซึ่งในหัวใจ ไม่ต้องมาฉาบฉวย ไม่ต้องมาอวด ไม่ต้องมาโชว์ ไอ้อวดโชว์ อยากทั้งนั้นนะ คนจริงเขาไม่แสดงตัวหรือ แล้วสิ่งที่เป็นความจริงก็คือความจริงวันยังค่ำ นี่พูดถึงความจริง อยู่ที่ไหนก็เป็นความจริง

เราจะบอกว่า ทำดีแล้วมันต้องได้ดี

“โอ๊ย! ทำดีเกือบตายไม่เห็นได้อะไรเลย อยู่กลางอากาศ อยู่กับความว่างเปล่า”

อ้าว! แล้วเอ็งชอบการคลุกคลีอะไรใหม่ เอ็งชอบการล้อมหน้าล้อมหลังอะไรใหม่ แล้วคนที่ไม่คลุกคลีจิตใจเขาทำไมถึงมาคลุกคลีล่ะ ทำไมเขาไม่นั่งอยู่ห่างๆ แล้วสาธุการละ

ความจริงๆ เป็นอย่างนั้น ดีคือดี ชั่วคือชั่ว คนดีทำได้ง่าย ทำชั่วได้ยาก คนชั่วทำชั่วได้ง่าย ทำความดีได้ยาก ทำแต่ความชั่ว โฆษณาชวนเชื่อ หลอกหลวงทั้งนั้น

แต่ความจริงๆ พระพุทธศาสนา ศาสนาแห่งความจริง ความจริงทำไปเถอะ ทำคุณงามความดีของเราแล้วไม่ต้องไปวิตกกังวลกับเรื่องใครๆ ทั้งสิ้น ขอให้เรามั่นใจในคุณงามความดีของเรา แล้วเราทำคุณงามความดีของเราเพื่อหัวใจของเรา สร้างสมบุญญานิติการที่นี้ ถ้าสร้างคุณงามความดีที่นี้ ถ้าจิตใจมันดีงามไปแล้ว พอไปนั่งสมาธิภาวนา มันสำคัญเวลาไปนั่งสมาธิภาวนา เพราะเราปฏิบัติมาก่อน จะเป็นอาบัติเล็กๆ น้อยๆ กิเลสอาฆาตมาฆาตมาเหย่ สมาธิแตกหมด นั่งไม่ลงหรอก

แต่ถ้ามันทำให้เรียบร้อยซะ แล้วมันเป็นความปกติ แล้วไปนั่งสมาธิมันก็ได้ดีขึ้น แล้วพอเป็นสมาธิ สัมมาสมาธิ อย่าเป็นมิจฉา นั่งสัปหงก โกงง่วงแล้วบอกเป็นสมาธิ นั่งเพลินนั่งหลับแล้วบอกเป็นสมาธิ มันเป็นไปได้หรือ

ถ้าเป็นสมาธิ จิตใจมันจะแจ่มใส มันจะมีกำลังของมัน เป็นสัมมาสมาธิยกขึ้นสู่ปีศาจขึ้นมา นี่พระพุทธศาสนาทำให้มันชัดเจนดีงาม ไม่ใช่มาคลุมๆ เกรือๆ ว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ ะไรก็ไม่รู้ ว่างๆ

คนว่างๆ ไม่รู้ได้อย่างไร ว่างๆ ไม่รู้มันก็มีมิจฉานะสติ ถ้าเป็นสัมมามั่นชัดเจนของมันนะ สติสมบูรณ์ ขาดสติแล้วการกระทำนั้นเป็นมิจฉาทั้งหมด ถ้าสติสมบูรณ์แล้วมันจะเผลอเธอไปไหน ถ้ามันจะตกวงค์ มันจะสู้ไม่ได้ นั่นก็เพราะความโง่ของเรา เป็นเพราะธาตุขันธ์มันทับจิต ก็แก้ไขๆ ขึ้นไป เพราะอะไร เราจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะไปเฝ้าพุทธะในใจของเรา เราจะเอาความจริงของเราไป ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานอยู่ท่ามกลางหัวใจ นี่ไง ชีวิตที่มีค่าๆ ใจ

สิ่งที่เกิดมามีค่ามาก ชีวิตนี้มีค่ามาก ถ้ามีค่ามาก ปล่อยชีวิตให้มันร่วงโรยไป ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุดก็ตายไป แล้วก็ไปเกิดเป็นอะไรก็ไม่รู้ ไปเกิดเป็นหมูเป็นหมาให้เขาเชือดเป็นอาหารเขาอีกใช้ไหม นี่เราเป็นคน ใครจะเชื่อไม่เชื่อมันเป็นสิทธิ์ของเขา ใครจะไม่เชื่อ มึงทำความชั่วไปเกิดเป็นหมูเป็นหมาด้วยกรรมนั้น ยินยัน

แต่ทำความดี ความดีคือความดี ถ้าศีล ๕ มีมนุษย์สมบัติก็เกิดเป็นมนุษย์สมบัติอีก ซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนกว่าจะหมดกิเลส ถ้าไม่หมดกิเลสมันจะเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ นี่ผล
ของวัฏฏะ ที่เกิดนี่ผลของวัฏฏะ แต่เกิดมาแล้วมีบุญกุศล ได้ฟังธรรมๆ แล้วพยายามวินิจฉัยแก้ไข
เรา พิจารณาใจเรา ถ้ามันจะเกิดอยู่ที่ไหนก็ให้เกิดขึ้นๆ นี่พันธุกรรมของจิต ตัดแต่งให้มันดีขึ้น เราตัด
แต่งเองด้วยสติด้วยปัญญาของเรา เราทำของเราเองเพื่อประโยชน์กับเรา เราทำเพื่อหัวใจดวงนี้
เอวัง